

Olasz Valéria

lűktető ősz

vérpiros szívével
lűktet az ősz
október rózsái
nyílnak a kertben
beoltották őket az évek
ötvenhat óta
pompázóak egyre nemesebbek
nem temet avar
nem temet feledés
október csillaga
az égen felkel
lűktet az ősz
vérpiros szívével
hatvanöt éve
el nem múló sebbel
vénámban nem lehet
rozsdás a tinta
történelmet ittam
anyatejjel
emlékeztetnek szóvirágaim
hatvanöt éve
ötvenhat csillaga
októberben felkel

Staccato

a percek a percek
aztán az órák
majd az évek
föl-fölsejlenek
a lelkiismeret rácsain
csiga-lépcső-fokok
mit-hogyan-jól-rosszul
szédítő mélység
sok lélegzetvétel
csak fölfelé tovább
elérni a menny kapuját
-jaj félre ne lépjek-
a szűkülő falak
lelassítják lépteimet
s egyre jobban világosodik
a sötétség alatt
és egyre fontosabbak
a kiemelt köz-helyek
pihenő pontok
gondolat-vonalak
meg-megállva
tapogatódzva
mégis tovább megyek
lenézni csak a csönd
szünetében merek
meg ne inogjak
mert lezuhannék
ha közben véget
ér a zene

az est csöndje elé

motoszkál bennem a gondolat
mielőtt betelepszik hozzám a csönd
mielőtt lenyugszik a nap
s az éj a csöndre dől

elárvult a nyüzsgő délután
az ember lassan hazaér
álomra hajlik a szó
holdat ringat az éj

míg ősz születik odakinn
vajúdik benn a csönd
az estét magasba emeli
a gondolat verset költ

jöhet-e égbe szárnyalás?
faggat nyugtalan szó
velem tart mindvégig remény
mielőtt beáll a téli hó

Térképem Magyarország

matyóhímzésű rét
buzsáki ösvény erdők
Duna-menti szóttas
hullámok fény redők

margaréta-tündérek
ezüstös tű fokán
csárdást jár a szél
színpompás Kalocsán

égbe nyúló kék tető
mélység és magasság
dobogva lüktető kő
sok elvarratlan szál

lábtól vállunkig ér
patchwork takaró
öltögette száz kéz
tarka színes fakó

mintái fogyó hold
és napos Hortobágy
magyar búzamezők
vérpipacs szarkaláb

melegben hidegben
ki-befordítható
testemre lelkemre
szerelmesen ható

én így örököltem
beszegte az idő
térkép Magyarország
szívemben egyre nő